

Szilágyi Ferenc Hubart

Hódolat a mesternek

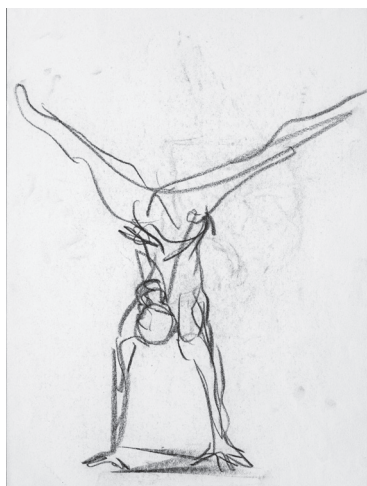
(Fazola Henrik emlékére)

Áhítattal álltam a nagy kapu előtt
a múlt fenségéből meríteni erőt.
Érdekelt, mily csodát alkotott a barokk,
amikor összeforrt kalapács és marok.

Érinteni vágytam lélekkel és testtel
azt a csodát, amit álmodott a mester.
Akantusz levelét koszorúba fonta,
rajzolt, és kalapált éjfélig naponta.

Cikkanó nagy üllőn pengette a vasat,
míg vörösen izzott, nem tört és nem hasadt,
engedelmeskedett, mint a tészta, majd ott
kecses virággá nyílt, buja indát hajtott.

Életre kelt a mű, szűnt a mester láza,
csikordult a kapu, nyílt a Városháza.

Vázlat az Aeros cirkusból (1958, grafika)

Színes álmok

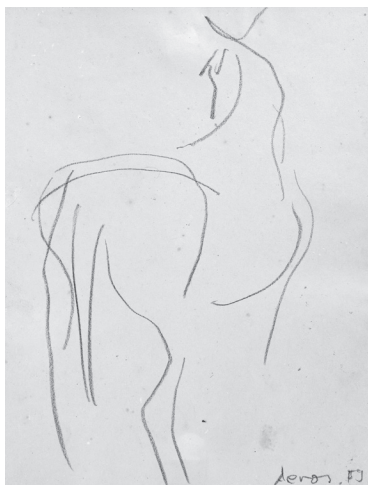
(Miasszonyunknak – pour Notre Dame)

Büszke voltam egykor, kevély ifjú titán,
bölc s tán, mint aki általlát a szitán.
Izomlepke, ki a gubóból kirágott,
s hittem, hogy megváltom egyszer a világot.

Elhervadt már régen virágos tavaszom,
nem jutottam tovább hangzatos szavakon.
Gyümölcsös nyár aszalt, kárhózatba vitt be;
menekítném bőröm méla, őszi hitbe.

Vérző falevél lesz vágyam lepkeálma,
pegazus-szél hátán mégis egyre szállna.
Munkában vezeklem, magam nem kímélve,
s remélem, az idő nem fordul még télbe.

Asszonyunk, ki sorsom követed szemeddel,
maradék erőmet, kérlek, még ne vedd el!
Maglehet, hogy én már sosem látom Párizst,
álmaimból rakok Neked katedrális.

Vázlat az Aeros cirkusból (1958, grafika)